

ПРИКАЗКА ЗА ДЪРВАРЯ ТУРСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живял някога един стар човек. Всеки ден той ходел в гората да сече дърва, носел ги на гръб и ги продавал. Така издържал челядта си.

Веднъж дърварят взел въжето си и тръгнал за гората. Стигнал до стария кладенец, отбил се да отдъхне, седнал до геранилото и въздъхнал:

— Ох!

Но щом изрекъл тая дума, от кладенеца изскочил старец с бяла брада до коленете.

— Защо ме викаш? — попитал старецът.

Дърварят се уплашил:

— Не съм те викал.

— Как да не си ме викал? Ти щом седна, извика „Ох!“, а мене името ми е Ох. Затуй излязох да видя кой ме вика.

— Тежък ми е животът, затуй пышкам и охкам — отвърнал дърварят.

— Болен ли си! — попитал старецът.

— Не съм болен, но с дърварството изкарвам малко и цялото ми домочадие гладува.

— Почакай тука! — рекъл старецът, метнал се на геранилото и влязъл в кладенеца.

Подир малко брадата му се показала пак. С двете си ръце той стискал една нищо и никаква дървена софра за ядене. Подал я на сиромаша и рекъл:

— Слушай, побратиме! Подарявам ти тази софричка. Тя не е като другите. Щом ѝ кажеш: „Софричке, гледай си работата!“ — и тя ще ти се отплати.

Като изрекъл тези думи, брадатыят скочил в кладенеца.

Сиромашът прибрал софричката, но преди да тръгне към гората, пак я извадил от торбата си и промълвил тихичко:

— Софричке, гледай си работата!

Тогава станало чудо невиждано. Изневиделица върху софрата се търкулнали една топла пита, едно варено пиле и бъклица, догоре пълна с вино.

— Бре! — зарадвал се дърварят, разположил се на полянката, похапнал, посрбнал и се приготвил да си отива вкъщи, но в туй време върху софрата захванали да падат и други пресни пити, печени пиленца, затропали бъклицы.

— Благодаря, софричке! Стига! — дигнал ръка дърварят и мигом всичкото ядене изчезнало вдън земя. Дърварят прибрал софричката в торбата си и весел потеглил назад към къщи.

— Къде са дървата, мъжо? — от вратата го посрещнала жена му.

— Този път донесох вместо дърва нещо друго — отвърнал мъжът и бръкнал в торбата си. Извадил софрата. — Хубаво я гледай, жено, тази софричка. Ако речеш: „Гледай си, софричке, работата!“ — тя не спира, докато не викнеш: „Стига!“. Викай децата да се нахранят.

Сирوماхът сложил софрата наред стаята, а цялото домочадие се наредило около нея.

— Гледай си работата! — тихичко промълвил сирوماхът.

Изневиделица се появили вкусни яденета за пет-шест души. Всички се нахранили до насита и додето не рекли: „Стига!“ — софричката все подавала.

Най-сетне дърварят я прибрал на полицата и рекъл на жена си:

— Довечера ще поканя чорбаджията и всички големци да видят какво чудо имам.

Щом мръкнало, надошли първите хора в сиромашката къща и се огледали: нито огън, нито печка, нито готови яденета.

— Защо ни е поканил този човек? — продумал чорбаджията, но в това време влязъл дърварят, сложил софричката между тях и пак излязъл.

— В тази софричка трябва да се крие тайната — поклатил глава чорбаджията и пошепнал на един от своите слуги: — Тичай на пазара да купиш също такава софричка!

Тогава се върнал домакинът и прошепнал:

— Гледай си работата, софричке!

Мигом се наредили печени пипета, бели хлябове, варени риби, сладки яденета и бъклици с вино за всичките гости.

Голямо ядене и пиене паднало. С много тихи думи дърварят спрял софрата и я прибрал пак на полицата. Всички се разположили да пият кафе, насядали по възглавниците. Тихомълком влязъл чорбаджийският ратай и донесъл софричката от пазара. Вкъщи светлина нямало, затуй никой не видял какво носи. Чорбаджията напипал софричката, дигнал се и в тъмното прибрал чудотворната, а на мястото ѝ оставил пазарската.

— Да си ходим вече! Стана късно! — рекъл чорбаджията и всичките първенци се изнизали.

На другия ден, когато настъпил обяд, дърварят пак събрал домочадието си, сложил софричката и викнал:

— Огладняхме, софричке! Гледай си работата!

Но на софрата не се появило никакво ядене.

Дърварят разбрал какво се е случило и рекъл:

— Видиш ли, жена, как ни се отплати чорбаджията? — и без да каже нищо повече, взел си секирата и въжето и тръгнал към гората.

Като насякъл дърва, нарамил ги и отново се отбил при кладенеца. Изпъшкар, пуснал дървата, седнал върху тях и рекъл: „Ох!“. От кладенеца пак излязъл брадатият старец.

— Защо ме викаш? — попитал той.

Дърварят му разказал всичко от игла до конец, а брадатият поклатил глава и рекъл:

— Почакай малко!

Влязъл в кладенеца и след малко пак излязъл, като водел едно магаренце.

— Кажеш ли на туй магаренце: „Потруди се!“ — и то ще се потруди. Само върви след него и събирай жълтици. Дръж! — подал юларчето на магарето старецът и пак се намърдал в кладенеца.

Зарадвал се донемайкъде дърварят и потеглил към къщи. Опитал магаренцето. И то посипало полянката с жълтици. Спрял го, събрал парите и отишъл на баня, хубаво да се изкъпе. Стопанинът на банята погледнал магаренцето и му рекъл:

— Много ти е хубаво магаренцето!

— Не го закачай, докато се къпя, защото ако му речеш: „Магаренце, потруди се!“ — може да направи нещо. — И влязъл в банята.

През това време стопанинът опитал магаренцето — да провери какво ще направи, ако му каже: „Потруди се!“. Магаренцето изтърсило цял куп жълтици. Ханджията се смаял. Бързо довел своето куцо магаре и заменил с него чудното животно от кладенеца. Дърварят излязъл от банята и повел куцото магаре на баняджията към полянката. Там решил да поиска жълтици, че да се отбие на пазара, но магарето останало неподвижно и никакви жълтици не пуснало.

Повторно разбрал дърварят, че пак са му подменили скъпоценния дар и бързо се върнал при кладенеца. Навел се през геранилото и викнал силно:

— Ох! Ох! Ох!

Мигом изскочил навън старецът:

— Защо ме викаш?

— Тъй и тъй — разказал му дърварят.

Брадятият пак се намърдал вътре и подир малко изнесъл една тежичка желязна тояга.

— Само да й кажеш: „Почвай, тояжке!“ — и тя ще почне.

След тия думи старецът се скрил. Дърварят се върнал вкъщи и рекъл на жена си:

— Отивам при чорбаджията да му се отплатя.

Взел си тоягата и право в чорбаджийския дом.

— Пак ли носиш нещо? — попитал го чорбаджията.

— Нося — отвърнал дърварят — една тояга, но ти внимавай да не й кажеш: „Почвай, тояжке!“.

А чорбаджията, който се запалил от любопитство, щом поел тоягата, влязъл в другата стая и викнал: „Почвай, тояго!“.

Като чула тия думи, тоягата рипнала и нанесла такъв удар по гърбината му, че удареният се зашеметил и викнал:

— Помощ! Тоягата ще ме убие!

На неговия вик се втурнал дърварят и укротил тоягата. Тогава чорбаджията захванал да се моли:

— Моля ти се, вземай си софрата, вземай си тоягата и се махай от главата ми!

Дърварят си взел скъпоценните подаръци и се упътил право към банята. Заварил баняджията — тъкмо подклажда казаните. Опрял тоягата на стената и рекъл:

— Да не си отишъл да й кажеш: „Почвай, тояжке!“ — защото лошо ще стане.

Щом дърварят излязъл навън, баняджията се изправил пред тоягата и рекъл: „Почвай, тояжке!“.

Додето изрече тия думи, тоягата рипнала и захванала да го налага по гърба.

— Олеле! — развикал се баняджията и от страх скочил в един казан с гореща вода.

Дотърчал дърварят. Укротил тояжката и рекъл:

— Върни ми магаренцето!

Мокрият баняджия излязъл от казана, отвързал магаренцето и го предал на същинския му стопанин.

Прибрал се дърварят вкъщи и всичко имал до края на живота си: софрата му хранела домочадието, магаренцето се трудело да има жълтици, а желязната тояга вардела имота му от зли и крадливи хора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.